

Seite 3

Lauras allerbesten Freund ist ein **Stern**. Er ist eines Abends vom Himmel gefallen und hat sich dabei verletzt. Laura hat ihn verarztet und ihm geholfen, wieder an den Himmel zurückzukehren. Seitdem kommt er mit seinem **glitzernden** Sternenlicht oft zu ihr. »Morgen **verreise** ich ans **Meer**«, erzählt Laura ihrem Stern, und die beiden beschließen, dass er sie dort besuchen wird.

Nach einer langen Reise kommt sie am nächsten Tag endlich am Meer an.

Seite 4

Den ganzen Nachmittag sammelt Laura Muscheln. Die will sie nachher ihrem Stern zeigen. Als die **Sonne** bereits untergegangen ist, entdeckt sie etwas im Sand. Einen Stern! Er sieht zwar ein wenig **anders** aus als ihr Stern, aber eins weiß Laura genau: Sterne gehören an den Himmel. »**Keine Angst**«, sagt sie, »ich helfe dir, wieder nach Hause zurückzukommen.«

Seite 5

Es dauert eine ganze Weile, bis sie gefunden hat, was sie dafür braucht.

Laura ist gerade dabei, den Luftballon an den kleinen Stern zu binden, als ihr Stern vom Himmel zu ihr herunterschwebt. »Da bist du ja«, freut sie sich. »Schau mal, wen ich gefunden habe! Er lag am Strand und muss wieder an den Himmel zurück. Gut, dass du jetzt da bist, dann kannst du mir dabei **helfen**.«

Seite 6

Aber ihr Stern hilft nicht. Stattdessen schubst er sie Richtung Meer. »**Lass das!**«, schimpft Laura. Ihr Stern schwebt weg und kommt mit einer kleinen Gießkanne zurück. Daraus schüttet er **Wasser** über den anderen Stern. »He, was machst du denn? Jetzt ist er ja ganz nass! Wenn du mir nicht helfen willst, mache ich das eben ohne dich«, sagt Laura trotzig.

Sie bindet den Luftballon an den anderen Stern und lässt ihn in den Nachthimmel fliegen.

Seite 7

Der Ballon schwebt nur ganz langsam nach oben, und der andere Stern lässt die Zacken hängen. Er sieht nicht besonders **glücklich** aus. Lauras Stern fliegt um ihn herum. »Gib dem Ballon mal einen Stups, damit er weiter steigt!«, ruft Laura ihm zu. Doch ihr Stern holt nur wieder die Gießkanne. Laura wird richtig wütend. »Was ist heute bloß los mit dir?!«, fragt sie verärgert. Lauras Stern fliegt an den Himmel zurück und verschwindet hinter einer Wolke. Na toll, denkt Laura.

Jetzt ist er auch noch **beleidigt**! Ob er auf den anderen Stern eifersüchtig ist? Sie kann sich im Augenblick aber nicht damit beschäftigen, denn erst mal muss sie dem anderen Stern helfen.

Seite 8

Neben dem Ferienhaus steht ein Schuppen. Vielleicht findet sie dort etwas, womit sie den Ballon nach oben pusten kann.

An der Wand hängt ein alter Blasebalg. Damit könnte es gehen, denkt sie und rennt mit dem Blasebalg zurück zum Strand.

Seite 9

Am Strand bemerkt sie ein Schild, das sie vorher nicht gesehen hat. Darauf sind alle möglichen Wassertiere abgebildet. Laura betrachtet das Bild, und sie erschrickt. Der andere Stern ist ein Seestern! Laura hat einen Fehler gemacht. Der Seestern muss nicht an den Himmel, sondern wieder zurück ins **Wasser**! Das also wollte ihr Stern ihr zeigen.

Sie muss den Seestern da wieder herunterholen. Unbedingt!

Seite 10

Aber wie? Wenn mein Stern doch hier wäre, denkt Laura erschöpft. **Zusammen** würden wir es bestimmt schaffen.

Seite 11

Auf einmal sieht Laura hinter sich einen hellen Schein. »Da bist du ja wieder«, freut sie sich. Und weil die beiden die allerbesten Freunde sind, **vertragen** sie sich ganz schnell wieder. Gemeinsam gelingt es ihnen, den Seestern vom Himmel herunterzuholen.

Seite 12

Dann bringen sie den Seestern dahin zurück, wo er hingehört.

Seite 13

»Pass gut auf dich auf«, sagt Laura, als sie den Seestern ins Wasser gleiten lässt.

Seite 14

Später, als Laura sich von ihrem Stern verabschiedet hat, schaut sie aufs Meer. Sie denkt an den kleinen Seestern, der nun irgendwo da draußen über den Meeresboden krabbelt. Denn nicht alle Sterne gehören an den Himmel.

Клаус Баумгарт

«Лаура та ще одна Зірка»

Seite 3

Найкраща подруга Лаури це **Зірка**.

Одного тихого вечора вона впала з неба і сильно поранилась. Лаура знайшла її, вилікувала і допомогла повернутись назад на небо. Відтоді приходила Зірка зі своїм **блискучим** сяйвом до Лаури в гості. «Завтра я **їду на море**», – розказала Лаура Зірочці, і наступного разу вони вирішили зустрітись вже там.

Назавтра, після довгої дороги, дівчинка була вже на морі.

Seite 4

Увесь день після обіду Лаура шукала мушлі на пляжі, щоб згодом показати їх Зірці.

Коли **сонце** вже майже сховалось за обрій, дівчинка помітила щось у піску. Вона підійшла ближче і побачила... Зірку!

Ця Зірочка виглядала трохи **інакше**, ніж та, яку Лаура знайшла у себе вдома, але вона точно знала: зірки повинні бути на небі!

«**Не бійся**, – сказала Лаура. – Я допоможу повернутись тобі додому!»

Seite 5

Здавалось, що пройшла ціла вічність, поки дівчинка вигадала, як їй все таки допомогти.

Лаура якраз збиралась прив'язати повітряну кульку до знайденої у піску Зірочки, щоб допомогти їй повернутись додому, як з неба спустилась її Зірка.

«О, ти тут! – зраділа дівчинка Зірці. – Поглянь, кого я знайшла! Ця Зірочка лежала у піску і її терміново потрібно повернути на небо! Добре, що ти тут і зможеш мені в цьому **допомогти**».

Seite 6

Але Зірка не допомагала. Натомість вона почала штовхати дівчинку до моря.

«**Припини!**» – кричала Лаура. Зірка зникла, але за мить повернулась знову, тримаючи маленьку лічку в руках. Вона не довго думаючи, почала поливати іншу зірку **водою**. «Що ти робиш? Вона тепер повністю мокра! Якщо ти не хочеш мені допомагати, то я впораюсь і без твоєї допомоги!» – сказала образливо дівчинка.

Лаура прив'язала до Зірочки повітряну кульку і відпустила у нічне небо.

Seite 7

Кулька поволі летіла догори, але Зірочка з повислими промінчиками не виглядала дуже **щасливою**.

Навколо неї літала Лаурина Зірка. «Підштовхни кульку, щоб вона швидше злетіла до неба», – попросила дівчинка свою подругу.

Натомість Зірка знову принесла лійку з водою, а Лаура разсердилася ще сильніше.

«Що з тобою сьогодні?» – запитала вона сердито. Лаурина Зірка знову злетіла на небо і вмить зникла за хмарою. «Чудово! – думала дівчинка. – Тепер і моя Зірка **образилась!** Хоча, можливо, вона просто ревнує мене до іншої Зірки?»

Але ще не час був думати про це, адже спочатку потрібно було допомогти знайденій Зірочці.

Seite 8

Біля будиночку, де зараз жила Лаура був невеликий сарай. Можливо, саме там вона щось знайде, щоб надути повітряну кульку?

І справді! На стіні в сараї висів старенький ручний міх. «Це точно згодиться!» – подумала вона, взяла міх і побігла знов до Зірочки.

Seite 9

Та коли вона повернулась, то помітила на пляжі величезний плакат, на якому були зображені різноманітні морські тварини.

Лаура глянула на нього і налякалась: Зірочка, яку вона знайшла, виявилась морською зіркою! Дівчинка дуже помилилась, адже морські зірки живуть у **воді**, а не сяють в небі. Саме це і намагалась пояснити їй її Зірка-друг.

Тепер вона була повинна зловити Зірочку і відпустити в море. Обов'язково!

Seite 10

Але як? Якби ж тут була моя Зірка... – подумала виснажена Лаура. – **Разом** ми би точно впорались!

Seite 11

Аж раптом вона помітила яскраве сяйво позаду себе. «Ти знову тут!» – зраділа дівчинка. Так як вони були найкращими друзями, то дуже швидко **помирилися**.

Спільними силами вони зловили повітряну кульку.

Seite 12

Зрештою, їм вдалось повернути морську зірку до її справжнього дому.

Seite 13

«Бережи себе!» – сказала дівчинка морській зірці перед тим, як відпустити у воду.

Seite 28

Пізніше, коли Лаура вже попрощалась зі своєю Зіркою, вона глянула на море. Дівчинка думала про маленьку морську зірку, яка живе десь там, дуже глибоко на морському дні.

Бо не всі зірки живуть у небі.